

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce N.V.N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.10.2016, čj. MV-98161-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 14. 11. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2016, čj. MV-98161-4/SO-2016, a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 4. 2016, čj. OAM-2063-40/DP-2012, jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost účastníka řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

II. Žaloba

Žalobce se domníval, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že v tomto smyslu žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v ust. § 3 správního řádu. Zároveň nebylo dle žalobce možno přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, bylo v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ust. § 2, 3 a 4 správního řádu. Žalovaná zcela rezignovala na svou roli odvolacího správního orgánu, když se v podstatě s žádnou odvolací námitkou relevantně nevypořádala.

V první řadě žalobce namítal, že žalovaná a správní orgán prvního stupně nesprávně vyhodnotily situaci tak, že je namístež žádost zamítnout, neboť dle jejich názoru neprokázal žalobce plnění účelu povoleného pobytu. Závěry žalované a prvoinstančního správního orgánu byly dle žalobceva názoru nesprávné. Jak ze spisového materiálu vyplývá, žalobce vynaložil značné úsilí, které na něm bylo lze spravedlivě požadovat, tak, aby správnímu orgánu prvního stupně prokázal plnění účelu pobytu. Žalobce v reakci na výzvu prvoinstančního orgánu doložil do spisu Osvědčení o absolvování Intenzivního kurzu českého jazyka. Správní orgán pak vytýkal žalobci, že tento doklad nesvědčí o plnění účelu pobytu od 01. 09. 2013 do současnosti, který dle názoru orgánů obou instancí doložen nebyl. V tomto ohledu žalobce namítal, že mu přeci nelze dávat k tíži dlouhodobou nečinnost prvostupňového správního orgánu, když tento namísto vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě toto uměle protahoval, v důsledku čehož pak doklad o plnění účelu pobytu byl v jeho očích vnímán jako zastaralý a neaktuální.

Dále byla vznesena námitka související s výše uvedeným, a to námitka nedostatečného a nesprávně zjištěného stavu věci a s tím souvisejícího porušení § 3 správního řádu ze strany prvostupňového orgánu a především nedostatečné přezkumné činnosti odvolacího orgánu ve vztahu k nedodržení zásady materiální pravdy, nehledě na skutečnost, že rozhodnutí obou instancí nesplňovala požadavky na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, čímž došlo k porušení zákona a rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné.

Žalující strana namítala rovněž zásadní vady a nedostatky napadeného a prvostupňového rozhodnutí co do nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když tato otázka byla správním orgánem prvního stupně řešena toliko stroze formálně a nesprávně. Nebyla dostatečně zohledněna kritéria uvedená v § 174a

zákona o pobytu cizinců a především správní orgány zcela ignorovaly skutečnost, že žalobce na území prožil značnou část svého dospělého života. Žalovaná pak navzdory svým povinnostem odvolacího orgánu takovéto nepřiměřené a nepřezkoumatelné rozhodnutí aprobovala, čímž zatížila vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti též rozhodnutí své.

Žalobce v neposlední řadě namítal, že žalovaná nedostatečně přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí a rozhodnutí žalované tak bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná se rovněž nedostatečně a nesprávně vypořádala se vznesenými námitkami a především judikaturou NSS uvedenou v odvolání. Rozsudky NSS čj. 8 A 253/2010-46 ze dne 15. 12. 2011 [pozn. soudu: nejedná se o rozsudek Nejvyššího správního soudu, nýbrž rozsudek Městského soudu v Praze Nejvyšším správním soudem zrušený] a čj. 9 As 80/2011 ze dne 19. 01. 2012 přitom, jak již žalobce uvedl v odvolání, přispívají argumentačně k závěru, že žalobce účel pobytu plnil a že zamítnutí žádosti nebylo rozhodně v této věci namístě.

Poslední žalobcova námitka spočívala v tom, že byl postupem správního orgánu prvního stupně zkrácen též na svých procesních právech vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán se nevypořádal dostatečně s návrhem na provedení důkazů – výslechu spolužáků žalobce. Přitom toto pochybení procesní má své negativní důsledky též tehdy, pokud jde o § 3 správního řádu a nezjištění skutkového stavu věci. Žalobce totiž provedením předmětných výslechů chtěl prokázat plnění účelu pobytu.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Zároveň požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

K první námitce žalovaná uvedla, že po vrácení spisového materiálu správnímu orgánu I. stupně byl účastník řízení vyzván, pod č. j. OAM-2063-30/DP-2012, ze dne 21. 09. 2015 dle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. k odstranění vad žádosti, tedy k doložení platného dokladu o účelu pobytu za období od 01. 09. 2013 do současnosti a aktuálního dokladu o cestovním zdravotním pojištění. K doložení výše uvedených náležitostí správní orgán I. stupně poskytl účastníku řízení lhůtu 14 dnů od doručení této výzvy. Dne 19. 10. 2015 účastník řízení doložil Osvědčení o absolvování Intenzivního kurzu českého jazyka pro cizince na Vysokém učení technickém v Brně, který se konal v termínu od 01. 10. 2012 do 30. 06. 2013, nicméně požadovaný doklad o účelu pobytu s platností od 01. 09. 2013 do současnosti doložen nebyl, přestože žalobce byl na toto ve výzvě výslovně upozorněn. Žalovaná dále uvedla, že podmínkou prodloužení platnosti i vydání povolení k dlouhodobému pobytu je to, že účastník řízení prokáže splnění podmínek požadovaných zákonem. To se v případě účastníka řízení nestalo, je tedy zřejmé, že ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. přestal splňovat podmínku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, když neprokázal plnění účelu pobytu tím, že nepředložil doklady za účelem ověření tohoto účelu.

K následující námitce žalovaná uvedla, že právní zástupce nekonkretizoval, v čem byla ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. porušena, nicméně měla za to, že postupovala, stejně jako správní orgán I. stupně, v souladu s právními předpisy.

K nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaná dle svého vyjádření vyjádřila již v napadeném rozhodnutí (str. 6). Žalované nebylo zřejmé, z čeho právní zástupce žalobce dovozuje nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když žalobce pobývá na území České republiky pouze od roku 2011 a nemá zde žádné rodinné příslušníky.

K námitce o nedostatečném vyjádření se k judikatuře Nejvyššího správního soudu uvedené v odvolání žalovaná konstatovala následující. Právním zástupcem uvedený „rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 A 253/2010-46 ze dne 15. 12. 2011“ jednak není rozsudkem Nejvyššího správního soudu, ale rozsudkem Městského soudu v Praze, jednak stejně jako druhý uvedený rozsudek se vztahuje k problematice neplnění účelu pobytu, resp. k problematice jiné závažné překážky pobytu cizince na území. V případě účastníka řízení však nebylo konstatováno ani neplnění účelu pobytu na území, ani jiná závažná překážka pobytu na území. Žádost účastníka řízení o prodloužení doby pobytu na území byla zamítnuta, jelikož ani přes výzvu nebyl doložen požadovaný doklad o účelu pobytu s platností od 01. 09. 2013 do současnosti.

Žalovaná konečně tvrdila, že námitku ohledně výsledku spolužáků žalobce uvedl právní zástupce i v odvolání, kdy žalovaná se k ní v napadeném rozhodnutí vyjádřila (str. 6). Žalovaná pro úplnost uvedla, že účastník řízení navrhl výslech spolužáků, aby bylo prokázáno, že plní účel pobytu, nicméně tento ani při vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ani v odvolání a dokonce ani nyní v žalobě neuvedl, jakou školu by měl studovat, či o jaké spolužáky by se mělo jednat.

Závěrem žalovaná navrhla, aby soud po provedeném řízení shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

Jednání před krajským soudem

Ve věci se konalo ústní jednání, jehož se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila. K žalobnímu bodu týkajícímu se plnění účelu pobytu bylo zástupcem odkázáno na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek čj. 7 Azs 322/2015 ze dne 3. 3. 2016, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval rozdíly v aplikaci ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. naplněním skutkové podstaty „jiné závažné překážky“. Vzhledem k tomu, že se správní orgán rozhodl využít institut jiné závažné překážky a tvrdit nenaplnění účelu podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, měl se zabývat předchozím pobytem. Pozdější skutkový vývoj pak dle citovaného rozsudku nemá vliv na posouzení nenaplnění účelu pobytu, zejména pokud byla doba pozdějšího skutkového vývoje neúměrně

protahovaná nečinností správních orgánů. Dále zástupce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze, čj. 48 A 45/2015 ze dne 1. 2. 2017, z nějž odcitoval podstatnou pasáž. Následně odkázal na častou a nezákonnou praxi správních orgánů v pobytových řízeních, kdy řízení je uměle protahováno po tak dlouhou dobu, že cizinec přestane účel pobytu splňovat a žádost může být zamítnuta, stejně jako žádost o změnu účelu pobytu nebo nová žádost. Správní orgány jsou dále v souladu s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinny posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalující strana poukázala na to, že je nutné posuzovat rodinný a soukromý život, přičemž ze spojky „a“ dovozuje, že je nutné posoudit oba tyto aspekty. Správní orgán I. stupně i žalovaná měly zhodnotit aspekty uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců, které jsou „minimální množinou“, avšak tuto svou povinnost ignorovaly, nepokusily se zjistit skutkový stav věci a následně své závěry v rozhodnutí odůvodnit.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“*

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*

Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že *„[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“*

V.1 (Ne)prokázané plnění účelu pobytu žalobcem

Žalobce předně namítal, že žalovaná a správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotily, že je namístě žádost zamítnout, neboť žalobce neprokázal plnění účelu povoleného pobytu. Žalobce přitom vynaložil značné úsilí, aby správnímu orgánu I. stupně prokázal plnění účelu pobytu. V reakci na výzvu prvoinstančního orgánu doložil do spisu Osvědčení o absolvování Intenzivního kurzu českého jazyka. Správní orgán pak vytýkal žalobci, že tento doklad nesvědčí o plnění účelu pobytu od 1. 9. 2013 do současnosti, přičemž však žalobci nelze dávat k tíži dlouhodobou nečinnost prvostupňového správního orgánu, když tento namísto vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě řízení uměle protahoval. V souvislosti s touto námitkou žalobce rovněž namítal nedostatečné a nesprávné zjištění stavu věci v rozporu s § 3 správního řádu a především nedostatečnou přezkumnou činnost odvolacího orgánu ve vztahu k nedodržení zásady materiální pravdy, přičemž rozhodnutí obou instancí nesplňovala požadavky na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dne 12. 1. 2012. K žádosti později doložil potvrzení o přijetí ke studiu (Vysoké učení technické v Brně – Institut celoživotního vzdělávání) a rozhodnutí o přijetí do programu celoživotního vzdělávání na Metropolitní univerzitě Praha, o.p.s.. V průběhu správního řízení ovšem – i kvůli tomu, že řízení bylo vedeno dlouhodobě – došlo k tomu, že správní orgán již nedisponoval dokladem o tom, že žalobce nadále studuje. Proto správní orgán vydal výzvu datovanou 21. 9. 2015, v níž se uvádí: „*K žádosti bylo jako doklad prokazující účel pobytu doloženo rozhodnutí Metropolitní univerzity Praha, o.p.s. ze dne 11. 05. 2012 o Vašem přijetí do programu celoživotního vzdělávání „Přípravný kurz – kurz českého jazyka pro cizince“ od akademického roku 2012/2013. Dále bylo doloženo potvrzení Vysokého učení technického v Brně o přijetí do přípravného jazykového kurzu organizovaného VUT Brno k dalšímu vysokoškolskému studiu akreditovaného studijního programu Ekonomika a management v období od 01. 10. 2012 do 31. 08. 2013. K výše uvedenému správní orgán uvádí, že platnost doložených dokladů o studiu skončila ke dni 31. 08. 2013. Je tedy nutné dále doložit doklad o účelu pobytu na území v souladu s ust. § 64 odst. 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb. pokrývající období od 01. 09. 2013 do současnosti.*“

Na výzvu žalobce reagoval pouze tak, že dne 19. 10. 2015 předložil Osvědčení o absolvování studia na Vysokém učení technickém v Brně – Institutu celoživotního vzdělávání, konkrétně se jednalo o dvousemestrální program celoživotního vzdělávání s názvem „Intenzivní kurz českého jazyka pro cizince“ konaný ve dnech 1. 10. 2012 – 30. 6. 2013 (viz dokument založený ve správním spisu pod čj. OAM-2063-32/DP-2012).

Správní orgán I. stupně tak na str. 3 svého rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že plní účel pobytu na území, když osvědčení předložené po zaslání výzvy nedokládá plnění účelu pobytu počínaje 1. 9. 2013, jak výzva výslovně specifikovala. Žalovaná tento závěr svým rozhodnutím potvrdila. Soud shledal, že správní orgány nemohly rozhodnout jinak a nemohly žalobci vyhovět, protože vskutku nepředložil doklad osvědčující jeho studium počínaje datem stanoveným ve výzvě k odstranění vad žádosti. Takové rozhodnutí rovněž dostalo požadavku formulovanému Nejvyšším správním soudem, tj. aby

správní orgán rozhodoval podle skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79).

Jako dílčí námitku žalobce uváděl, že jím předložené doklady přestaly být aktuální vzhledem k nečinnosti správního orgánu I. stupně a umělému protahování řízení. K tomu zdejší soud uvádí, že Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, že nečinnost správního orgánu sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost správních rozhodnutí, protože žalobce má možnost proti nečinnosti brojit žalobou proti nečinnosti. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41: „*Navíc, namítané průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.*“

K judikatuře, na kterou zástupce žalobce odkázal při ústním jednání, soud uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43, není v nyní projednávané věci relevantní, neboť správní orgány se nezabývaly nenaplněním účelu pobytu jako jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nýbrž opřely své rozhodnutí o výše citované ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců – žalobce „*přestal splňovat podmínku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, když neprokázal plnění účelu tím, že nepředložil doklady za účelem ověření tohoto účelu*“ (str. 5 napadeného rozhodnutí; obdobně viz str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Totéž platí o rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, čj. 48 A 45/2015-42, neboť se rovněž vztahuje k existenci jiné závažné překážky a nikoli k neprokázání plnění účelu pobytu.

Ve vztahu k otázce naplnění procesních povinností správních orgánů má pak soud za to, že skutkový stav byl – vzhledem k výše uvedeným okolnostem – dostatečně zjištěn a odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné co do ustanovení zákona, o něž správní orgány svá rozhodnutí opřely. Nelze si tedy představit jiné rozhodnutí než rozhodnutí v neprospěch žalobce, neboť žalobce skutečně neprokázal, že nějakou školu studuje. Rozhodnutí je tudíž zákonné a otázka (ne)vyhovění žádosti byla posouzena zcela správně. První námitka žalobce proto není důvodná.

V.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce dále namítal zásadní nedostatky napadeného a prvostupňového rozhodnutí co do posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nebyla dostatečně zohledněna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců a především správní orgány zcela ignorovaly skutečnost, že žalobce na území prožil značnou část svého dospělého života. Při ústním jednání zástupce žalobce kladl důraz na nutnost posouzení obou aspektů: soukromého a rodinného života.

Soud předně zdůrazňuje, že břemeno tvrzení ve správním řízení leží čistě na účastníkovi řízení. Je tedy na žadateli, aby tvrdil konkrétní skutečnosti, se kterými se správní orgán teprve následně může vypořádat. Správní orgán totiž nezná žadatelovy osobní či rodinné poměry nad rámec toho, co může zjistit z jemu dostupných evidencí a informačních systémů. Jediné, co správní orgán může učinit, je vycházet ze skutečností, které jsou součástí správního spisu a měly by nějaký možný dopad do života žalobce – s těmi se pak musí vypořádat.

Správní spis obsahuje následující informace o soukromých a rodinných poměrech žalobce: (1) v žádosti žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, a jako bydliště svého otce i své matky označil místa ve Vietnamu, (2) podle dokladu o zajištění ubytování z 11. 1. 2012 je jeho ubytovatelem manželský pár, který vlastní předmětnou nemovitost, (3) z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR se podává, že na území ČR nemá žadatel žádné rodinné vazby a že v ČR pobývá od r. 2011. Žádná jiná konkretizovaná tvrzení ohledně svého života žalobce v podáních v rámci správního řízení neuplatnil. Všechny tyto skutečnosti vzal správní orgán I. stupně v potaz a vypořádal se s nimi v napadeném rozhodnutí. Ani v podaném odvolání nebylo specifikováno, jak by mohlo být do žalobcova soukromého a rodinného života nepřiměřeně zasaženo, proto ani žalovaná nemohla situaci posoudit odlišně. Z těchto důvodů soud neshledal námitku důvodnou.

V.3 Postup žalované jako odvolacího správního orgánu

Žalobce rovněž namítal, že žalovaná nedostatečně přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí a rozhodnutí žalované tak bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná se rovněž nedostatečně a nesprávně vypořádala se vznesenými námitkami a především judikaturou NSS uvedenou v odvolání. Rozsudky pod čj. 8 A 253/2010-46 [pozn. ve skutečnosti rozsudek Městského soudu v Praze zrušený následně Nejvyšším správním soudem] a pod sp. zn. 9 As 80/2011 (rozsudek NSS) přitom dle žalobce přispívají k závěru, že žalobce účel pobytu plnil a že zamítnutí žádosti nebylo namístě.

Soud ze správního spisu zjistil, že odvolání doplněné dne 20. 6. 2016 bylo založeno na námitkách nesprávného zjištění skutkového stavu, nesprávného hodnocení toho, zda účastník řízení účel pobytu vykonává (s odkazem na výše zmíněné rozsudky), a nedostatečného hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaná se s námitkami vypořádala na str. 4-6 napadeného rozhodnutí a potvrdila, příp. rozvedla, argumentaci správního orgánu I. stupně. Odůvodnění jejího rozhodnutí dostalo požadavkům § 89 odst. 2 správního řádu.

Soud rovněž přisvědčil žalované v tom, že rozsudky, jichž se žalobce dovolával, se týkaly existence jiné závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nikoliv důvodu obsaženého v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a proto nebyly v projednávané věci relevantní.

Námitka nebyla důvodná.

V.4 Neprovedení výsledku žalobcových spolužáků

Jako poslední žalobce uvedl, že byl postupem správního orgánu prvního stupně zkrácen na svých procesních právech vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu (a také § 3 správního řádu), když se správní orgán nevypořádal dostatečně s návrhem na provedení důkazů – výsledku spolužáků žalobce, kterými chtěl prokázat plnění účelu pobytu.

V obecné rovině soud připomíná, že důkazní návrh se vždy vznáší k nějakému tvrzení – nejdříve zde tedy musí být tvrzení, které se může stát způsobilým předmětem dokazování (srov. § 52 správního řádu: „*Účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“). Důkazní návrh je třeba vznášet konkrétním způsobem, tzn. uvést osoby jménem a příjmením, doplnit datem narození a adresou, a současně uvést, jaké konkrétní skutečnosti mají být prokázány.

Ze správního spisu je patrné, že důkaz svědeckou výpovědí byl poprvé navržen ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze 4. 3. 2016, kde je doslova uvedeno: „*Účastník řízení tedy pro případ, že by správní orgán dosud nebyl dostatečně přesvědčen o důvodnosti podané žádosti, především o plnění účelu pobytu, navrhuje, aby správní orgán provedl důkazy svědeckou výpovědí spolužáků, kteří společně s účastníkem řízení studují stejný obor na vysoké škole.*“ V rozporu s žalobním tvrzením se správní orgán I. stupně s navrženým důkazem vypořádal tak, že k provedení dokazování nepřistoupil, což odůvodnil zejména tím, že „*nebylo prokázáno, zda žadatel vůbec studuje, na jaké instituci studuje, jaký obor studuje, natož jaké má spolužáky. Žádné nové skutečnosti ani konkrétní jména spolužáků, které navrhuje pozvat ke svědecké výpovědi, žadatel v rámci svého vyjádření ze dne 04. 03. 2016 nedoložil.*“ (str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně; obdobně str. 5-6 napadeného rozhodnutí žalované).

Dle soudu je zjevné, že žalobcův návrh výsledku jeho spolužáků žádné tvrzení neobsahoval. Žalobce netvrdil, jakou školu studuje, tudíž správní orgán si nemohl domyslet, o jaké spolužáky by se mohlo jednat. Formulace návrhu neodpovídala výše zmíněným pravidlům, když tento nebyl konkretizován na určité osoby a žalobce rovněž nepředestřel konkrétní tvrzení, která by se mohla stát předmětem dokazování.

Správní orgány proto nijak nepochybily, když navržené výsledky neprovedly. Nadto se v odůvodnění řádně vypořádaly s tím, proč tak neučinily. Soud neshledal, že by byla porušena ustanovení správního řádu, tím méně pak ustanovení § 36 odst. 3, kdy správní orgán dal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které tento prokazatelně využil. Ani tuto námitku soud nepovažoval za důvodnou.

VI.

Rozhodnutí soudu a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žádná z námitek nebyla důvodná, soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný

úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová